

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De to Baronesser

Citation: Andersen, H. C.: "De to Baronesser", i Andersen, H. C.: *De to Baronesser*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1997, s. 54.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen02val-shoot-idm140563625463152/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: De to Baronesser

»Allerede for fjorten Dage siden var jeg engageret til dem Alle!« har hun sagt med et Smil, som han i sin bitre Følelse finder letsindigt, og nu dandser hun med *Holger*. Det er et smukt Par, og man lægger Mærke til dem. Der er hos dem Begge en Følelse af: hele Verden er vor! alle de Andre figurere kun om os! er det *Claras* Smil, er det Dandsemusikken eller den nye Uniform, der sidder saa godt, eller maaskee alle tre Dele, som virker? I dette Øieblik er det *Holger* klart som aldrig før, at han elsker *Clara*, at han maa sige hende det, at han med hende saaledes gad danse Livet igjennem. Der er ingen Sorger, ingen Sygdom eller Død!

Man gaaer til Taffels, Champagnen knalder. *Holger* er lykkelig som en Gud, veltalende, leende, og idet han atter træder ind i Dandsesalen med *Clara*, er en Beslutning fattet; før Ballet ender maa hun vide hans Følelser, vide at han elsker hende, at hun er hans første, stærke Kjerlighed; han har Mod, han har Villie, det maa siges. Og i dette Øieblik sover *Herman* rolig hjemme, i dette Øieblik grunder *Frederik* paa, om han skal eller ikke skal kjøre *Clara* i Kane imorgen Middag, den store Kanetour til *Bellevue*. Dandsemelodier ere for den Forstemte tunge Søer, der gjøre hans Humeur endnu mere til Vrag, men den Livsglade løfte de kun endnu høiere. *Clara* har ganske glemt *Hermans* morsomme, geniale Billeder, glemt *Frederiks* livfulde Skildringer af hans Sotour, dem hun før med saa megen Henrykkelse lyttede til. *Holger* er den bedste Dandser, af Alle den Opmærksomste, den Elskværdigste.

I Dansen, som nu er begyndt, skal inclineres. Med den Lykkeliges hele Udtryk i Øie og Mine staaer han foran *Clara*; hans Blod og Tanker ere som Champagnen, han bøier sig dybt med et spøgende Smil, hæver sig derpaa en heel Tomme høiere end ellers, og da – er der vel Troiddom til? Man skulde troe det! Ere Menneskene ledsagede af en usynlig Aand, god eller ond? Idet *Holger* hæver sig, foregaaer pludselig ligesom en Forvandling med ham, hans Ansigt bliver rødt som et Blod, hans Bevægelse er med Eet tvungen, hans Ord, hans Tale er ikke længer frisk, der er foregaaet noget Betydeligt; hans hele Tanke er deelt mellem *Clara* og – – ja det vilde klinge altfor skrækkeligt, pludseligt at udtale Ordet. De mindste Aarsager have tidt de største Følger. *Holger* bevæger sig ikke længer som før, han giver saagar aldeles forkerte Svar. I denne Nat frier han ik-